

P. Buzogány Árpád

Hajnali dal helyett

Szelek ringatják a nyírfát
meg az éjszakát,
ablakomon át behozzák
friss széna szagát,

mégis elkerül az álom,
éber képzelet
megkezdett történetet szó
veled és velem,

veled, ki messze valahol
rám rég nem gondolsz,
ezért az álmos világ
ma rideg és torz,

hiába hív az új hajnal
mások karjába,
ha kitagadni a lelkem
még mindig gyáva,

őrizlek, mintha egyszer még
értelmetlenül
felszikkázhatna a lelkünk,
miután lehűlt.

Zsold nélkül

Rongyos lett hát az ősz, sok könnye hullt már,
hideg szelekkel mindent szétsepert,
mit még a nyár hozott: hétvégi kedvest,
sok könnyű illatot, mástól zsebelt

kis bókokat, folyók hangját, az esti
nyugodt beszélgetéseket, sötét
esték haragját hozza ránk cserébe,
s unalmas reggelek vastag ködét,

hideg betűkkel írt levél, kegyelmes
reám emlékezés nem hoz mosolyt,
szerelem katonája lettem, zászló nélkül
és nem tudom, miért késik a zsold.

Tóba hullt

Visszhangzik bennem minden szavad.
Messze vagy tőlem, távol,
mást melegítesz mosolyoddal.
Lesz még hajnal napnyugtából?

Minden éneket, mit ismerek,
mezők harmata betemet.
Ősz rozsdázza be arcom színét.
Tóba hullt csillag két szemed.

Arcod az őszben

Megmosom arcom az őszben;
október melegében
lelkem is szálldos utánad,
nap vagy a végtelen égen.

Fonnyad a fáknak a zöldje.
Sápad az arcod a képen,
szép hajad nem tudom, most már
szőke vagy újból ében,

hangodat éjjel is hallom,
dallam a halk zenében,
keskeny utak poros álmát
szél teríti elébem.
